

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17067/2022
20.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, др Илије Зиндовића, Марине Милановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Јадранка Јововић-Самарцић, адвокат из ... против туженог-противтужиоца ББ из ..., кога заступа пуномоћник Војин Стојковић, адвокат из ..., и тужене-противтужиље ВВ из ..., коју заступа пуномоћник Драган Милетић, адвокат из ..., ради дуга, по тужби и ради исплате по противтужби, одлучујући о ревизији тужене-противтужиље ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1600/22 од 06.07.2022. године, у седници већа одржаној 20.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене-противтужиље ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1600/22 од 06.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене-противтужиље ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1600/22 од 06.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 2587/17 од 09.11.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца-противтуженог АА из ..., па су обавезани тужени-противтужиоци ББ из ... и ВВ из ... да тужиоцу-противтуженом исплате, и то ББ износ од 544.040,00 динара до висине вредности његовог наследног дела од 2/3 вредности наслеђене имовине, а ВВ износ од 272.020,00 динара до висине њеног наследног дела од 1/3 вредности наслеђене имовине, а све са законском затезном каматом од 01.06.2019. године па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог према туженима-противтужиоцима којим је тражено да се обавезу тужени-противтужиоци да тужиоцу-противтуженом на досуђени износ из првог става изреке ове пресуде солидарно исплате још и износ од 1.705,940,00 динара до висине вредности наследног дела и то ББ 2/3, а ВВ 1/3, са законском затезном каматом од 29.11.2012. године па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог да се обавезу тужени-противтужиоци да му солидарно исплате износ од 9.050 евра у динарској противвредности на дан исплате, по средњем курсу НБС са референтном каматном стопом Европске централне банке за главне операције за рефинансирање увећане за

осам процентних поена и то 2.000 евра од 01.09.2011. године па до исплате, 1.000 евра од 14.09.2011. године па до исплате, 5.000 евра од 15.09.2011. године па до исплате, 1.000 до 19.09.2011. године па до исплате и 50 евра од 17.11.2011. године па до исплате, до висине вредности наследног дела ББ 2/3 а ВВ 1/3 као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог (погрешно наведено туженог-противтужиоца) АА да се обавезу тужени-противтужиоци да му поред законске затезне камате из става првог изреке ове пресуде, а на износ 816.060,00 динара исплате још законску затезну камату за период 29.11.2012. године закључно са 01.06.2019. године, као неоснован. Ставом петим изреке одбијен је противтужбени захтев тужених противтужилаца којим су тражили да се тужилац-противтужени обавезе да им исплати износ од 2.403.190,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.09.2011. године па до исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке обавезани су тужени-противтужиоци да тужиоцу-противтуженом на име парничних трошкова исплате солидарно износ од 223.033,16 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1600/22 од 06.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе тужиоца АА и друготужене ВВ и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке у делу који се односи на обавезу друготужене ВВ да тужиоцу исплати износ од 272.020,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2019. године па до исплате, у ставу другом, трећем, четвртм и шестом изреке. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиоца и друготужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужена-противтужиља ВВ је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011....10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Правоснажном пресудом обавезана је тужена - противтужиља да тужиоцу-противтуженом исплати износ од 272.020,00 динара, до висине вредности њеног наследног дела 1/3 наслеђене имовине коју је наследила од свог супруга ГГ, а на име дуга по уговору о зајму који је закључен дана 21.09.2011. године између тужиоца АА, као зајмодавца и сада пок. ГГ, као зајмопримца, на основу одредаба чланова 557. Закона о облигационим односима и чланова 212. став 1. и 224. став 1. Закона о наслеђивању. Тужена у поступку и у ревизији тврди да су након наведеног уговора о зајму закључена још четири уговора о зајму искључиво између тужиоца и Привредног друштва „ГГ“ доо Крушевац, те да истима није уговорена лична одговорност пок. ГГ, те да нема основа за обавезивање тужене, као наследника пок. ГГ на исплату зајма до висине њеног наследног дела.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно

дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена уз ревизију није доставила правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Ревизијом се указује на погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Нижестепени судови су утврдили да је тужилац-противтужени доказао да је са правним претходником тужених-противтужилаца закључио уговор о зајму којим је зајмопримац гарантовао својом личном имовином и имовином предузећа да ће уложена средства вратити у року од годину дана од дана уплате, а да касније закључена четири уговора о зајму представљају реализацију уговора о зајму који је закључен 21.09.2011. године, па с обзиром да је правни претходник тужених-противтужилаца за враћање зајма гарантовао својим личним средствима, његови наследници су дужни да врате дуг до висине наследног дела имовине коју су наследили.

Основаност тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од конкретне чињеничне грађе. Примена института посебне ревизије предвиђена је искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије разматрање се предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.07.2013. године. Вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде је износ од 272.020,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро=113,7296 динара, па вредност побијаног дела износи 2.391,81 евро), ревизија тужене-противтужиле није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Марина Антонић